

Дветѣ заповѣди

„Да възлюбишъ Господа Бога твоего...

„Да възлюбишъ ближния си . . .“ *)

Стремезътъ въ живота на сжществата не е нищо друго, освенъ потикъ за проява на самия животъ. За да се прояви разумниятъ животъ сж нуждни обектъ и условия. Обектътъ и условията показватъ, че човѣкъ трѣбва да чувствува вътрешно този стремезъ.

Христосъ казва: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила.“ Така изразена любовта къмъ Бога, това подразбира проява на нейния вътрешенъ смисълъ. Много се говори за любовта, но какъ трѣбва да любимъ? Въ съвременното общество любовта се проявява по различни начини, но пакъ не се постига целта, която гонимъ. Обикновено, обектъ въ любовта на момата е момъкътъ; обектъ на момъка е момата. И двамата се обичатъ и мислятъ, че като се оженятъ, ще бждатъ щастливи. Но не излиза така. Тогава момата започва да търси вината въ момъка, а той въ момата. Раждатъ имъ се деца, и тѣ започватъ да мислятъ, че щастieto ще дойде чрезъ децата имъ, но и тукъ се разочароватъ. Нѣкой обича знанието, но като го придобие, пакъ се разочарова. Разочарованието се дължи на неразбиране на любовта.

Сегашнитѣ хора не разбиратъ любовта нито по форма, нито по съдържание, нито по смисълъ. Да се разбере една дума по форма, по съдържание и по смисълъ, това значи, тя да произведе известно действие върху човѣшкия умъ, сърдце и воля. Ако държите една ябълка въ ржката си, вие ще имате частична представа за нея: каква е голѣмината и формата ѝ, какъвъ е цвѣтътъ ѝ, дали расте въ България или другаде. Обаче, какъвъ вкусъ има ябълката, и каква е нейната сила, вие

*) Марка 12:30—31.